

Áldások közt

Az 1Úton zarándoklat Nagytevel- Bakonybél közti Szent Gellért szakaszáról (2015.08.22.)

Nagytevel tekintélyes barokk templomában Ábel atyától, a bakonybéli monostor perjelétől kaptuk meg a peregrinus áldást, hogy Isten segítségével sikeresen teljesítsük az 1Úton zarándoklat Nagytevel-Bakonybél Szent Gellért szakaszát. Maga a tágas templom, amely ugyan vesztett egykori pompájából, várja a renováló kezeket, no és súlyos pénzeket, ma is sugallja az emelkedett hangulatot. Útravalóul itt részesültünk ünnepélyes áldásban. Ránk fér az áldás!

Többünknek megadatott, hogy tavaly az 1Úton első rendezvényén már teljesíthettük e szakaszt, a tapasztalatok alapján módunkban áll összehasonlításokat tennünk, számíthatjuk a különbséget, miként haladtunk tavaly és idén, kik és hányan mentünk és megyünk, változott-e a táj egy év alatt, és így tovább. Az első, amit rögtön meg kell



állapítanunk, hogy zarándoklatunk Máriának kedves, kegyelmébe fogadta, mert miként tavaly, idén is optimális időjárásban járhatjuk végig a Bakony erdeit.

Előtte legtöbbször Bakonybélben gyülekeztünk, ahonnan – kocsijainkat hátrahagyva – a szervezők busszal vittek át kiindulási pontunkra, Nagytevelre. Meglepetésünkre jelentős média-érdeklődés fogadott minket Nagytevelben. Ábel atya és Hajnal nővérünk elé rögtön mikrofont tartottak, és ők – mint utóbb mások beszámoltak róla – szépen ismertették zarándoklatunk céljait.

Nagytevelig velünk tartott Anzelm szerzetesestvér is, aki a szervezők által szétküldött keresztet igen szépen felékesítette, és részletesen ismertette, hogy az ékességek egytől egyig teológiai értelmekkel, jelentőséggel bírnak. A templomi áldás után még összeálltunk egy fényképre, és örömmel állapítottuk meg, hogy a tavalyi 17 fővel szemben ezúttal 38-an indultunk útnak.

Elöl Robi indult el a mívészettel, hátul Ábel atya zárta a sort. Csinos csapatot alkottunk, amint a falu néptelen főutcáján végigvonultunk. A kis hídnál elfogyott alólunk a járda, az aszfalton folytattuk, de a kihalt úton nem okoztunk semmiféle torlódást. A falut elhagyva hamar feltűnt előttünk a Szentkút rácsos Mária-szentélye. A szobor hófehér. Az imádkozó Mária imádkozásra inti a





zarándokot is. A gyönyörű napos időben, meghitt csendben álltuk körül a szentélyt. A többség számára ismeretlen úton jártunk, – és miként Ábel atyától hallhattuk az alapítás történetét – a bakonybéli alapítók is az ismeretlenbe indultak, de az Úr áldásával. Mi pedig végül leckeként hallhattuk a kérdést: „Miért, kikért zarándokolsz?”

A forrásfoglalásra épült a szentély, így Mária vigyázza a forrást. Tavaly alul

buzgott is éltetően, idén – bizonyára a hosszú szárazság okán – csak csöpögött. Megkóstoltuk, igencsak ízlett a hús bakonyi víz. Itt végleg el kellett búcsúznunk a vízvétel lehetőségétől, mert tudtuk, a továbbiakban, egészen Bakonybélíg se lakott településsel, se forrással nem találkozhatunk. Utunk a Bakony rengetegében vezet végig. A vízvételi hely hiánya mégsem okozott gondot, hiszen az igen kellemes, 24 °C-os hőmérsékletnek köszönhetően nem kellett hátizsákjainkat súlyos vizes palackokkal kitömnünk.

Itt még széles úton haladhattunk, így a csapat zárt nyálat alkotott, rózsafűzért mondtunk. A nagyteveli víztározó gátja után sokan kempingeztek, akik előbb csodálkoztak a zászlókkal felszerelt, imádkozó csapaton, de lecsendesedve figyelték elvonulásunkat.

Ritkás erdőben haladtunk végig az alsó, majd a felső tó mentén a „Mária-út” jelzéseinek irányításával. Mígnem elértük a Bakony-ér gázlóját, amelyben idén még bokáig sem ért a víz.

Itt egyik parton sem áll (még!) Nepomuki szobra, nem őrzi az átkelőket. Persze azon társaink, akik könnyű cipővel vágtak útnak, a szentek közül nem is annyira Jánost szoborként, inkább Kristófot testi valóságában hiányolták, aki egykor erős vállán vitte át a túlpartra az utazókat. Többek jó ideig csak nézegették, milyen átkelési taktikát is válasszanak, de Kristófunk híján be kellett érniük segítő kezeinkkel, és a kiálló sziklacsúcsokon egyensúlyozva nagyobb nehézségek nélkül átjutottak a túlpartra.



Minden zarándoklatnak van nehéz szakasza, a miénknek így ígérkezett a Bakony-ér utáni másfél kilométer a jobbára kopár domboldalon fölfelé a gerincig. Tartottunk a tűző augusztusi napsugaraktól, most viszont a friss időben a Nap inkább csak simogatott, mintsem izzasztotta volna a kapaszkodó vándorokat. Éppen dél előtt pár perccel értünk föl a gerinc előtti erdőszélre, ahol az árnyékban megemlékeztünk arról, hogy amikor megszólal a déli

harangszó, nemcsak mi mondjuk az „Úr anyyala” imáját, hanem az 1Úton valamennyi szakaszán. A hegygerincen nem szól a harang, mégis áldásos, hogy az 1Úton országhatárokon át igen sokan imádkoztunk egyszerre!

Az örömdetesen könnyed fölkapaszkodás után – nem találván kényelmes pihenőhelyet – inkább egyből rákanyarodtunk a hegygerincen az erdősáv mellett kijelölt ösvényre. Sűrűsödő erdő, majd tisztások váltogatták egymást. Az út szélén bőven termett a fekete szeder, amiből – mint mesében a mackók – finom falatokat csipkedtünk.

Néhány mély horhos után összezárt fölöttünk a lombkorona, a Bakony sűrűjébe értünk, ahol aztán megláttuk a sárga jelzés csatlakozását a Mária úthoz. Déli egy óra lévén, itt, a viszonylag alkalmas erdőben ebédszünet következett a hátizsákból, és frissen szedett fekete szeder desszerttel. A finom falatok után Ábel atya folytatta Bakonybél történetét, Szent Gellért remeteségét állította elé.

A hosszú pihenőt követően az erdős út kínálta az elcsendesedést. Negyed órára csendszakaszt kezdtünk, felhívva társaink figyelmét arra, hogy most mindenki egyszerre legyen csöndben.

Szótlanul útnak indultunk. Tettük egyik lábunkat a másik elé, elhaladtunk Királykapu mellett. Közben megélhettük az áldást, a külső csönd miként pezsdíti a bensőt, a lelket, hogyan indul a gondolatok áradata, kiért, kikért is ajánljuk fel a zarándoklat áldásait.

15 perc után megtörtük a csendet. Ábel atya illő módon megdicsérte népét, a gyerekeket, elsősorban a 4 éves Józsikát. Mindnyájan szótlanul lépdelték, csak az erdő hangjai jutottak füleinkbe!



Kicsit lassult a csapat, többször is be kellett várni a sor végét. Kati az egyik ilyen várakozást arra használta föl, hogy két kórista társát is betanítván, három szólamban énekeltek. Meglepően szépen hangzott a próba, kár, hogy később előadásra nem adódott lehetőség

Felértünk az elhagyott bauxitbánya mély gödre mellé. Időben rosszabbul álltunk, mint tavaly, ezért nem tartottunk pihenőt.

Minden túravezető rémálma az eltévedés. A szakasz végéhez közeledve már szinte megnyugodva vágtam a legegyszerűbbnek ígérkező, utolsó szakasznak. Szégyenszemre tavaly eltévedtünk. Most nagyon figyeltem, és a balra mutató nyílnál összevártuk a csapatot. Az eleje már türelmetlenkedni kezdett, és a jól belátható útszakaszon, amikor Ábel atya néhány hölgyel körülvéve már csak kb. 80 méterre lehetett tőlünk, kiadtam az „indulj” jelet.

A lejtős úton könnyen értük el a keskeny aszfaltút kereszteződését, amely az országos kéktúra nyomvonala is. Ettünk-ittunk a madárláttákból, megemlékeztünk a Feczkó családról,



akik tavaly itt két szólamban egy ógörög himnuszt énekeltek el eredeti nyelven, a gyerekek békát fogtak, ami szegény számára végzetesnek bizonyult, András – lábainál a gyerekekkel – felolvasta a 9. elmélkedést, majd az idő teltével egyre inkább hiányoltuk Ábel atyáékat. Mikor telefonon elértük, kiderült, annál a bizonyos kényes kanyarnál az egyenest választották. Útbaigazítást adtunk nekik, de nagyon lemaradtak.

Utolsó közös programként zárandoklatunk céljáért, az egységért, családjainkért mondtunk még egy imát. Atyánk nélkül sétálva indultunk a végső jó egy kilométernek. Árnyas úton értük el a falu szélén lévő bővizű forrást, ahol végre finom, hús vizet ihattunk.

Beérve a házak közé énekkel vártak minket a bakonybéliek. Megérkeztünk, énekelve vonultunk a templom felé! Megállásokkal együtt 8 óra alatt tettük meg a 18 km-es bakonyi szakaszt.

Mi 38-an alig elsőként érkeztünk a templomba. A Zircről érkezett 122 fős zárandokcsapat tekintélyes tömeget felmutatva igazán ünnepélyesen vonult be. Zsúfolásig megtelt a templom, a karzatot is zárandokok és más csoportok lepték el, amikor Asztrik főapát az asszisztenciával ünnepélyesen bevonult. A főapát minden csoportot külön köszöntött, így aztán volt kit köszöntenie. Szombat este lévén a vasárnapi misét hallgattuk. A főapát homíliájában zárandoklatunk célját az egységet elemelve kiemelte annak fontosságát a családban, közösségeinkben, az egyházban, hazánkban, szomszédainkkal, hogy a béke áldásait élvezhessük. A szentmise végén fogadtuk az áldást:

„Az ég és föld Ura, aki ezen a zárandoklaton jóságosan veletek volt, oltalmával őrizzen meg benneteket!”

Amen – válaszoltuk. Az egész nap áldásával vettük az oltáron megáldott és a kijáratnál kiosztott kenyérdarabokat. Áldások foglalták keretbe zárandoklatunkat.

Zárandoklatunk utóéletéhez tartozik, hogy másnap lépten-nyomon azzal állítottak meg, láttak minket a TV-híradóban. Csak reméljük, látszott rajtunk, milyen emlékezetes élmény részesei lehettünk.

Czelecz Pál
szakaszvezető